COMENTARIUL ETAPEI

QUO VADIS, DINAMO?

Nu există nici o îndoială că cel mai mare contingent de amatori de fotbal îl constituie radioascultătorii emisiunii „Minut cu minut" căci, deocamdată, aparatele de radio sînt mai numeroase decît televizoarele, iar cine dorește să vadă fotbal la televizor, deschide și radioul. De asemenea, cine se duce în tribune să asiste la meci, ia cu el și tranzistorul sau trage cu urechea la aparatele vecinilor.

Prin urmare, debutul unui sezon competițional este așteptat în fel și chip, după distanță, preferințe, vreme și... comoditate, situații care determină prezența în stadioane sau numai la radiouri și televizoare.

Desigur, una-i debutul competițional în vară spre toamnă și altu-i la începutul primăverii. Duminică am avut de-a face cu a doua situație, în care dorul de fotbal, după lunga așteptare de iarnă, este în funcție directă de intemperii. Și, totuși, pofta de fotbal a adus în tribunele celor opt stadioane din cea de a XVI-a etapă, un număr de 61 500 spectatori, cu numai 10 500 mai puțini decît la prima etapă a turului, în luna august 1971! Este, deci, cazul să omagiem pe acești 61 500 vajnici iubitori ai fotbalului, care n-au ținut seama de frigul pătrunzător ce îmbia mai mult la ecranul televizoarelor. Recordul a fost stabilit de spectatorii olteni, 20 000 pe stadionul din Craiova, răsplătiți din plin de finalul gen serial TV, în care descoperirea de acum șase ani a lui Teașcă, internaționalul Deselnicu, a înscris golul victoriei în minutul 89, ca o comandă „à la carte".

Mi se pare că acești incorigibili pasionați de fotbal anticipează un mare sezon fotbalistic, cu un palpitant spectacol intern și internațional, indiferent cine va cîștiga campionatul, „Campionatul Europei", sau medalia de aur a Turneului olimpic de la München.

E greu de stabilit care spectacol a fost duminică mai dătător de speranțe pentru unii și mai decepționant pentru alții. Cel de la Craiova, în care Steaua a pierdut, după ce a condus 82 de minute cu 1—0, sau celălalt de la București, în care Dinamo n-a reușit să joace mai bine decît C.F.R. Cluj și cu atît mai mult să învingă? În mod clar, Dinamo rămîne decepția inaugurării returului nu numai pentru suporterii săi, ci pentru toți iubitorii fotbalului, deoarece, la această oră, echipa din șos. Ștefan cel Mare, cu cei șase internaționali care evoluează în reprezentativa țării, trebuie să constituie o pîrghie importantă pentru speranțele noastre, ale tuturor, de a întrece, pentru prima oară, puternica echipă a Ungariei.

„Quo vadis, Dinamo?", „Încotro te îndrepți, Dinamo?" — iată întrebarea de căpătîi pentru internaționalii noștri, parafrazată după o întrebare milenară. Incapacitatea de a depăși o formație departe de orice comparație ca talente, consacrare și nume; neputința de a găsi o cheie potrivită jocului; confuzia și blazarea — iată ceea ce nimeni dintre noi n-a crezut că poate ajunge să vadă în evoluția celei mai cunoscute echipe românești peste hotare. Dinamo București. De ce oare? La această întrebare trebuie să răspundă în primul rînd jucătorii, antrenorii și secția de fotbal a clubului Dinamo. La rezultatul cu C.F.R. Cluj din turul aceluiași campionat 3—1 (adică trei la unu) pentru Dinamo București ÎN DEPLASARE, trebuie să adăugăm și un alt rezultat, de acum un an (la 22 martie), tot cu C.F.R. Cluj, tot la București, 4—0 (adică patru la zero) pentru echipa gazdă. Și — nota bene — în echipa de-atunci se aflau nouă dintre jucătorii dinamoviști care duminică au fost, adesea, aproape de ridicol.

Și încă un amănunt: în returul campionatului trecut, la meciul Dinamo—C.F.R. Cluj (4—0), au venit pe stadionul din șos. Ștefan cel Mare, 22 000 de spectatori, pe cînd duminică, numai 8 000. De această diferență importantă se face oare vinovat numai minusul de temperatură față de acea zi de sfîrșit de martie a anului 1971? Nu se remarcă, oare, un dezinteres total al spectatorilor și chiar al suporterilor proprii pentru echipa campioană, ale cărei vedete joacă la valoarea lor numai cînd vor, adică din cînd în cînd, iar lumea nu vrea să-i mai vadă jucînd oricum?

De mai mult timp se constată în partidele echipei Dinamo o dereglare în joc, al cărei izvor se află, neîndoielnic, în atitudinea de delăsare a jucătorilor față de pregătire și greșita înțelegere a rolului lor în viața secției de fotbal și a clubului. Este de neînțeles cum un club atît de puternic ca Dinamo, unul din pivoții principali ai mișcării noastre sportive, nu găsește soluții pentru a închega un colectiv solid în cadrul echipei de fotbal, care să poată valorifica talentul majorității componenților săi.

Am acordat un spațiu larg echipei Dinamo București pentru că întîlnirile echipei reprezentative bat la ușă. Selecționata noastră are nevoie de internaționalii de la Dinamo pe care am dori să-i vedem evoluînd la un nivel cît mai ridicat în jocurile din campionat și de-a dreptul excelent în „națională". Ce poate fi, oare, mai măgulitor, pentru un tînăr spor-

Aurel NEAGU

(Continuare în pag. 6—7)

Pătruns în careul mare, **Dumitrache** întîlnește opoziția lui... **Sorin Bretan** (repliat în sprijinul apărării), asistat, cu grijă, de **Dragomir**, gata să intervină

Foto: Paul ROMOȘAN

EUGEN BARBU

Carnet

REALITĂȚI

Meciurile de marți și de miercuri ne-au dovedit încă odată că fotbalul la urma urmelor rareori se practică empiric. El a devenit odată cu trecerea timpului o disciplină riguroasă în care există mai ales obligații. Nu dădeam nici unul dintre noi vreo șansă, nici **Stelei** nici **UTA**-ei. Găsisem cu toții chiar o scuză foarte potrivită: în timp ce la adversarii noștri campionatul era în toi, în România abia se jucase o etapă de Cupă, și aia vai de capul ei! Dar adevărul era altul. Odată cu promovarea în competițiile europene în care eram angajați creșteau obligațiile, și lipsa de pregătire a echipelor noastre devenea tot mai evidentă. Ziarele au descoperit — din nou — vechea realitate că la noi nu există terenuri pentru copii în jurul blocurilor, că echipele de juniori sînt lăsate de izbeliște, că în școli mai curînd se învață latina decît educația fizică (n-am nimic cu latina, este foarte bună pentru cultura școlarilor!) și alte lucruri drăgălașe cum ar fi faptul că nu există terenuri ajutătoare nici măcar la toate echipele fruntașe.

Și-atunci? Cine și ce vrea de la acest fotbal al nostru care se dezvoltă după hazard și nu după reguli științifice? Saună în România se construiește numai acolo unde sosește cîte un nebun ca Teașcă, despre instalații în nocturnă numai noi știm cît a trebuit să insistăm pentru ca, în sfîrșit, să vedem reflectoarele de pe **„23 August"** și așa mai departe.

Ce vreau să spun?

Vrea să spun că nici **Tottenham** și nici **Bayern** nu erau echipe făcute din zmei. Ceea ce se vedea la jucătorii germani și englezi era mai întîi de toate un înalt profesionalism. O pregătire fizică excepțională. O seriozitate în tot timpul meciului. Amintiți-vă cum jucau germanii după ce trecuse prima repriză și cum jucau **steliștii**. Înțeleg că militarii erau la începutul sezonului, dar atunci turneul sud-american de ce a mai avut loc? Întrebări parcă fără logică. La **UTA** lucrurile au stat ceva mai rău, dar parcă mai puțin trist. Arădenii traversează o criză de efectiv și una de vîrstă. Cît am vrea să închidem ochii, fotbalul se joacă mai bine la 20 de ani decît la 35! Și asta nu o vom repara cu trofee, cu felicitări, ci cu retrageri la timp. Ferească Domnul să se creadă că am ceva cu Lereter, să zicem, dar, iată că la meciuri de anvergură adevărul se cam vede. Englezii, fie vorba între noi, nu s-au văzut prea mult pentru că nu au insistat prea tare. Au marcat exact din cele două greșeli comise de adversar. Nu au fost risipitori. Se poate vorbi despre ghinionul celor două bare ale **textiliștilor**, dar asta nu este o explicație. **UTA** va avea mult de furcă în Anglia pentru a scăpa cu un scor onorabil. În definitiv ceea ce am văzut noi la Arad era o evidentă diferență de clasă. Și ea, această diferență de clasă, nu poate fi remediată decît cu măsuri serioase.

La București am văzut că jucători talentați ca Iordănescu sau ca Aelenei nu vor putea face mult față unor întreceri dure, cu mize mari. De ce? Pentru că pe cît sînt de talentați, pe atît sînt de fragili.

Aș mai vorbi și despre golul lui Müller cu care **Steaua** a fost egalată. La drept vorbind mișcarea de ansamblu a fost pe cît de simplă, pe atît de previzibilă. Doi jucători înșelători au desfăcut ca pe un fermoar zidul apărării militare în timp ce înaintașul lui **Bayern** a trecut printre **roș albaștri** ca pe un bulevard. A fost vorba pur și simplu de un truc care se învață în faza alfabetului fotbalistic la orice echipă școlară. Numai la Ghencea un asemenea truc nu a fost încercat niciodată.

Nu sînt întristat, ci îngrijorat pentru ceea ce va urma în revanșă pe terenurile adversarilor noștri. Sigur că niște rezultate strînse le-ar face cinste și bucureștenilor și arădenilor, dar va fi atît de greu de obținut aceste rezultate strînse...

Realitatea este că sîntem totuși în urmă și nimeni, dar nimeni nu vrea să ia acele măsuri pe care le așteptăm de atîția ani în fotbal. Succesele mai mici sau mai exagerate ale **Naționalei** au cîrpit ceva din prestigiul nostru, dar ajunge atît?

Familia Nunweiller rămîne deci în arenă numai prin cel de-al șaselea reprezentant al său, Radu.

Megafoanele stadionului Dinamo ne-au anunțat duminică — și vocea lor metalică nu putea ascunde o vibrație emoțională pe care o împărtășea un întreg stadion — că Nelu Nunweiller a predat tricoul cu numărul 3 al echipei Dinamo tînărului Gabriel Sandu.

Nelu Nunweiller se retrage deci din activitatea de jucător, într-un moment de glorie: ca purtător al tricoului echipei campioane, ca titular, nu ca rezervă. Căci în sezonul anterior, el jucase toate meciurile echipei! Probabil că anunțul acesta sec nu este singurul fel în care-i vom spune lui Nunweiller III, jucătorului, „la revedere". Aflăm că i se pregătește un meci omagial, un meci cu o echipă de peste hotare. Numai atunci vom admite că **recordul de selecții în echipa națională, al jucătorilor în activitate**, pe care-l deține Nelu (cu 41 de jocuri A) a trecut în alte mîini...

O declarație a arbitrului Ioan Rus din Tg. Mureș ne reține atenția. El spune, după meciul Dinamo—C.F.R. Cluj: „Menționez sportivitatea jucătorilor, numărul destul de mic de faulturi și **corectitudinea a doi fotbaliști care m-au impresionat, recunoscîndu-și de cîteva ori, imediat, neregularitățile: Cornel Dinu și Radu Nunweiller".**

De ce ne-am oprit asupra acestor cîteva cuvinte, citite în pagina sportivă a „Informației Bucureștiului", de luni?

Fără îndoială, nu numai pentru a consemna laudele aduse de conducătorul jocului celor doi internaționali (laude remarcabile mai ales apropo de Dinu, care nu prea se bucură, sub acest aspect, de reputația unui om care știe să-și muște limba...), ci și pentru că declarația lui Rus este oarecum sintetică. Ea exprimă **nota de sportivitate în care s-a desfășurat etapa inaugurală a returului**, în care — deși s-au mai ivit pe ici, pe colo cîteva cartonașe galbene — comportarea disciplinară a jucătorilor a fost în ansamblu bună, neînregistrîndu-se **nici o eliminare.** Și meciurile n-au fost simple; și nici terenurile grele, vîntul tăios nu prea te predispuneau la eleganță și zîmbete amabile, de cocktail...

Dar, vorba cuiva, numai de-ar ține...

Totuși, datoria ne obligă să spunem că — disciplinar, organizatoric, cum vreți s-o luați — lucrurile n-au fost în deplină ordine în etapa de reînceput a campionatului. La Pitești, bunăoară, **antrenorii n-au respectat dispozițiile federației,** în legătură cu locul lor pe banca jucătorilor de rezervă, ci s-au plimbat pe marginea terenului dînd indicații de tot felul, au pătruns în cîmpul de joc la întreruperi, fără a fi chemați de arbitru. Tot la Pitești, dar fenomenul s-a înregistrat și în alte orașe, au fost încălcate indicațiile privitoare la numărul și calitatea persoanelor care au dreptul să pătrundă în incinta terenului de joc.

Pentru abateri de acest gen, F.R.F. a anunțat sancțiuni. Dacă nu le va aplica chiar de la prima etapă, avertismentele — cel puțin — nu strică...

ÎN 7 ZILE

• UN MARE JUCĂTOR SE RETRAGE • NUMAI SĂ ȚINA... • ANTRENORI FĂRĂ ASTÎMPĂR • RĂDUCANU SE DISTREAZĂ PE COPERTĂ! • DAM, MAI DEPARTE, NOTE • DE LA 1/50 la 1/12...

Bună, fotografia de pe prima pagină a ultimului număr din „Flacăra", cu **Răducanu pe post de Alain Delon sau Paul Newman!**

Bună și — nu știm dacă aceasta a fost și intenția fotoreporterului care a regizat-o — semnificativă, tipică, simbolică. Răducanu pozează cu cîte o minge în fiecare mînă.

Pe una o ține, cuminte, la piept, pe alta o duce pe la spate, sugerîndu-ne renumita lui **„fentă Capkovic".**

Se spune că în Gara de Nord, coborînd din rapidul de Budapesta, luni dimineață, Angelo Niculescu ar fi văzut Flacăra la un chioșc și ar fi exclamat: **„Și eu, care credeam că scoaterea din lot i-a mai adus minte la cap..."**

Ați remarcat că în cronicile de luni ale ziarului „Sportul" evidențierea jucătorilor nu s-a mai făcut prin note ci prin scrierea numelor cu majuscule? Mai mult ca sigur, acest detaliu nu v-a scăpat.

Vă atragem atenția că **revista noastră rămîne în continuare la sistemul notelor**, pe baza cărora alcătuiește, de la începutul acestei ediții, ECHIPA CAMPIONATULUI și pe care — între altele — nu-l putem abandona, fiind unul din criteriile de atribuire a tradiționalului nostru trofeu anual.

Prin urmare, în fiecare miercuri, în revistă, notele jucătorilor...

Limbajul cotelor de pronosticuri, al sondajelor de opinie de tot felul are cota sa de adevăr.

Cel puțin, așa ne place să credem, citind că la agenția engleză **Ladbrocke,** România este cotată cu 1 la 12 printre favoritele Campionatului european, după ce — cu doi ani în urmă — cota noastră la El Mundial era de 1 la 50...

Radu URZICEANU